

1609

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKUPU

z dnia 13 października 1955 r.

w sprawie zniesienia na terenie niektórych powiatów obowiązku uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarek) oraz obowiązku odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypów).

Na podstawie § 55 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 czerwca 1954 r. w sprawie obowiązkowych dostaw zbóż (Dz. U. z 1954 r. Nr 28, poz. 109 oraz z 1955 r. Nr 24, poz. 147 i Nr 31, poz. 187) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znosi się na okres do dnia 15 lipca 1956 r. na terenie powiatów:

- 1) radomszczańskiego w województwie łódzkim,
- 2) nowomiejskiego w województwie olsztyńskim,
- 3) ostrowskiego w województwie poznańskim,
- 4) wolsztyńskiego w województwie poznańskim,
- 5) brzozowskiego w województwie rzeszowskim,
- 6) jasielskiego w województwie rzeszowskim,
- 7) przasnyskiego w województwie warszawskim,
- 8) górowskiego w województwie wrocławskim,
- 9) iłżeckiego w województwie kieleckim,
- 10) włoszczowskiego w województwie kieleckim,
- 11) łowickiego w województwie łódzkim,
- 12) łaskiego w województwie łódzkim,
- 13) łódzkiego w województwie łódzkim,
- 14) bartoszyckiego w województwie olsztyńskim,
- 15) sycowskiego w województwie wrocławskim,
- 16) kartuskiego w województwie gdańskim,
- 17) wieluńskiego w województwie łódzkim,
- 18) gliwickiego w województwie stalinogrodzkim,
- 19) lublinieckiego w województwie stalinogrodzkim,
- 20) pszczyńskiego w województwie stalinogrodzkim,
- 21) tarnogórskiego w województwie stalinogrodzkim,
- 22) tyskiego w województwie stalinogrodzkim,
- 23) wodzisławskiego w województwie stalinogrodzkim,

- 24) nowosądeckiego w województwie krakowskim,
- 25) raciborskiego w województwie opolskim,
- 26) gostyńskiego w województwie poznańskim,
- 27) krośnieńskiego w województwie rzeszowskim,
- 28) leskiego w województwie rzeszowskim,
- 29) trzebnickiego w województwie wrocławskim,
- 30) sulechowskiego w województwie zielonogórskim

w stosunku do gospodarstw, które obowiązek dostawy zbóż wykonały w całości, obowiązek uiszczania opłat za przemiał zbóż w naturze (miarek), ustalony uchwałą nr 283 Rady Ministrów z dnia 18 maja 1954 r. w sprawie opłat za przemiał gospodarczy zbóż oraz cen za zboże, pochodzące z tytułu opłat za przemiał gospodarczy i wpłat na rzecz Funduszu Remontów Młynów Gospodarczych (Monitor Polski Nr A-56, poz. 761), oraz obowiązek odstępowania przy przemiale gospodarczym niektórych rodzajów zbóż na rzecz Państwa (odsypów), ustalony zarządzeniem Ministra Skupu z dnia 13 lipca 1954 r. w sprawie przemiału gospodarczego zbóż (Monitor Polski Nr A-69, poz. 869).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą:

- 1) co do powiatów wymienionych w § 1 pkt 1 — 8 — od dnia 27 września 1955 r.,
- 2) co do powiatów wymienionych w § 1 pkt 9 — 15 — od dnia 29 września 1955 r.,
- 3) co do powiatów wymienionych w § 1 pkt 16 — 23 — od dnia 1 października 1955 r.,
- 4) co do powiatów wymienionych w § 1 pkt 24 — 30 — od dnia 4 października 1955 r.

Minister Skupu: *A. Mierzwiński*

1610

INSTRUKCJA MINISTRÓW ŻEGLUGI I ROLNICTWA

z dnia 28 października 1955 r.

w sprawie przewozów międzybrzegowych na śródlądowych drogach wodnych.

§ 1. 1. Ilekroć w instrukcji niniejszej mowa jest o ustawie wodnej, należy przez to rozumieć ustawę wodną z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. z 1928 r. Nr 62, poz. 574).

2. Ilekroć w instrukcji niniejszej mowa jest o organach administracji wodnej, należy przez to rozumieć prezydium wojewódzkiej rady narodowej, zgodnie z § 1 uchwały nr 526 Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 1954 r. (Monitor Polski Nr A-78, poz. 919).

§ 2. Przewóz staty osób lub towarów statkami na śródlądowych drogach żeglownych, spławnych lub niespławnych pomiędzy ich przeciwnymi brzegami, zwany w dalszym ciągu niniejszej instrukcji „przewozem międzybrzegowym”, może być uprawiany tylko na podstawie zezwolenia przewidzianego w art. 27 i 45 ustawy wodnej, wydanego przez właściwe terytorialnie organy administracji wodnej.

§ 3. Do uprawiania przewozu międzybrzegowego mogą być dopuszczone statki z własnym napędem mechanicznym, lub bez własnego napędu mechanicznego o powierzchni ponad 20 m².

§ 4. 1. Zezwolenia na uprawianie przewozów międzybrzegowych wydawane są po przeprowadzeniu dochodzeń wodno-prawnych zgodnie z przepisami części VI ustawy wodnej.

2. W razie gdy przewóz ma być uruchomiony na wodach uznanych za żeglowne lub spławne, dochodzenie wodno-prawne powinno być prowadzone przy udziale przedstawiciela rejonu dróg wodnych.

§ 5. 1. Ubiegający się o uzyskanie zezwolenia na uprawianie przewozu międzybrzegowego powinien złożyć podanie do właściwych terytorialnie organów administracji wodnej.

2. Do podania o zezwolenie należy załączyć:

- 1) odręczny szkic orientacyjny odcinka drogi wodnej, na którym ma być urządzony przewóz, z uwidocznieniem na nim dróg dojazdowych do miejsca dokonywania przewozu i ich połączeń z drogami publicznymi oraz parcel gruntów potrzebnych do założenia przewozu lub w jakikolwiek sposób urządzeniem przewozu zainteresowanych,
- 2) plan szczegółowy statku w skali nie mniejszej niż 1:100 — z uwzględnieniem jego przekroju, podłużnego i niezbędnych przekrojów poprzecznych,
- 3) krótki opis techniczny całego urządzenia przewozowego i zasad jego ruchu, a ponadto obliczenia nośności i stateczności środka przewozowego oraz obliczenia wytrzymałości urządzenia linowego,
- 4) odpis dokumentu rejestracyjnego statku, wydanego zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 26 kwietnia 1950 r. w sprawie rejestracji administracyjnej statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 21, poz. 186),
- 5) odpis świadectwa zdolności żeglugowej statku, wydanego zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Żeglugi z dnia 2 sierpnia 1952 r. w sprawie świadectw zdolności żeglugowej dla statków żeglugi śródlądowej (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-82, poz. 1323 oraz z 1955 r. Nr 27, poz. 269).

§ 6. 1. Organ administracji wodnej po rozpatrzeniu podania:

- 1) wydaje zezwolenie na przewóz na okres ściśle określony lub
- 2) odmawia wydania zezwolenia — przy czym decyzja odmowna powinna zawierać uzasadnienie.

2. Od decyzji organu administracji wodnej służy odwołanie:

- 1) do Ministra Żeglugi — w razie gdy chodzi o zezwolenie na uprawianie przewozu na drogach wodnych żeglownych i spławnych,
- 2) do Ministra Rolnictwa — w razie gdy chodzi o zezwolenie na uprawianie przewozu na drogach wodnych nieżeglownych i niespławnych.

§ 7. Organ administracji wodnej, wydając zezwolenie na przewóz międzybrzegowy, powinien zastrzec w tym zezwoleniu

prawo wykonywania robót regulacyjnych, pogłębiarskich oraz innych robót wodnych w miejscu uprawiania przewozu i prawo wstrzymania przewozu na czas trwania tych robót bez odszkodowania na rzecz uprawnionego, jak również prawo żądania przeniesienia przewozu na inny, wskazany przez siebie odcinek drogi wodnej na okres wspomnianych robót na koszt uprawnionego do dokonywania przewozów.

§ 8. Organy administracji wodnej wezwą osoby fizyczne i prawne uprawiające przewozy międzybrzegowe do przedłożenia w ciągu 2 miesięcy od dnia ogłoszenia instrukcji zezwoleń przewidzianych w przepisach ustawy wodnej oraz osoby wykonujące te przewozy bez zezwolenia do złożenia, w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia instrukcji, podania o takie zezwolenie.

§ 9. Nadzór nad przewozami międzybrzegowymi należy do zakresu działania terytorialnie właściwego organu administracji wodnej, organów Milicji Obywatelskiej, a nadto w zakresie bezpieczeństwa ruchu na wodach żeglownych i spławnych — do organów administracji żeglugowej (rejonów dróg wodnych).

§ 10. Warunki techniczne, którym powinny odpowiadać statki uprawiające przewozy międzybrzegowe, określą rejonu dróg wodnych.

§ 11. Przepisy §§ 3 — 10 niniejszej instrukcji dotyczą zezwoleń na stałe przewozy międzybrzegowe, przez które należy rozumieć przewozy zaopatrzone w stałe urządzenia techniczne na brzegach, w wodzie lub nad wodą.

§ 12. Przepisów niniejszej instrukcji nie stosuje się do przewozów międzybrzegowych dokonywanych dla celów wojskowych albo dla potrzeb organów ochrony pogranicza i Milicji Obywatelskiej przy pomocy urządzeń przewozowych znajdujących się w użytkowaniu wojska lub organów ochrony pogranicza i Milicji Obywatelskiej.

§ 13. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. P. *Stolarek*

Minister Rolnictwa: w z. M. *Jaworski*

1611

INSTRUKCJA MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 28 października 1955 r.

w sprawie warunków trybu udzielania zezwoleń na wykonywanie przewozu osób lub towarów statkami na śródlądowych drogach wodnych.

§ 1. Przewóz osób i towarów statkami na śródlądowych drogach wodnych może być wykonywany tylko na podstawie zezwolenia uzyskanego zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. z 1952 r. Nr 26, poz. 182).

§ 2. Posiadanie zezwolenia wymienionego w § 1 nie jest wymagane dla statków:

- 1) państwowych przedsiębiorstw żeglugowych,
- 2) organów administracji żeglugowej,
- 3) wykonujących przewozy międzybrzegowe.

§ 3. Do uprawiania przewozu mogą być dopuszczone statki z własnym napędem mechanicznym lub bez własnego napędu mechanicznego.

§ 4. Zezwolenia na wykonywanie przewozu na śródlądowych drogach wodnych udziela Minister Żeglugi.

§ 5. 1. Ubiegający się o uzyskanie zezwolenia wymienionego w § 1 powinien złożyć podanie do Ministra Żeglugi za pośrednictwem właściwego terytorialnie rejonu dróg wodnych.

2. W razie gdy odcinek drogi wodnej, na którym odbywać się będzie projektowany przewóz, znajduje się w zasięgu dwóch lub więcej rejonów dróg wodnych, właściwy będzie ten rejon dróg wodnych, w którego zasięgu znajduje się miejsce zamieszkania lub siedziba osoby ubiegającej się o zezwolenie.